Magyar Ifjúság 1989. ápr. 14. 25. oldal

ÜRES

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mely betegségtől tartanak leginkább?

Antall István:
Az agylágyulástól. Mert a fejem lágya még nem nőtt be, s a likon kifolyna.

Egyébként: hormonzavarba hoztok a kérdéssel, cicák! És még: a vakbéltől. Nincs otthon fehér bot...

Bankó András:
A halhatatlanságtól.

Danó Anna:
A ráktól. Nem szeretnék hátrafelé lépkedve elvágni magam előtt mindent.

Gubcsi Lajos:
„Éltem — s ebbe más is belehalt már", idézhetném, de valójában inkább más betegségektől félek: például az egyszemélyes demokráciától; vagy attól, hogy egyszer futótűzként elterjed Szent-Györgyi Albertnek az a véleménye, hogy a nemiségnek nincs politikai jelentősége, az csak ökológiai szempontból fontos. Félek a smúzolás betegségétől is, pontosabban a smúzolótól, akit ha megkérdeznek, hogy mennyi 2×2, azt feleli, nem baj.

S végül: inkább a borzalmas vég, mint a vég nélküli borzalom.

Kőrös László:
A félelemtől és a hazugságtól. (Tetűk terjesztik, akárcsak a flekktífuszt.)

Merényi Miklós:
A kleptomániától — akkor ugyanis, ha nem félnék, nekiállhatnék politikai programokat írni.

Nagy N. Péter:
Félek az amnéziától, az emlékezetkieséstől, amely ugyanis tipikus előfordulási formájában nagy ütéseket, sokkokat követően éri utol az embert, s a leggyakrabban részleges. Az áldozat megszabadul emlékeitől s elveszíti önmagát. Félek még a dadogástól is, mert ha manapság valaki képtelen arra, hogy kidumálja magát...

Pálfi Balázs:
A lakáscsere-zavartól. Annyiszor és annyi mindent ígértek, ami aztán elúszott, hogy elönt az epe, ha rágondolok. És epésen írni túlságosan keserű.

Pálfy G. István:
Nem félek én semmitől. Az az idő már elmúlt... De azért egy lakatlan szigeten vagy egy kényelmes karanténban, ahol nem kellene segítőkész jótevőimmel találkoznom, jobban érezném magam.

Szőnyei Tamás:
Ilyen barom kérdésre már csak babonából sem felelek.

Temesi László:
A hülyeségtől. Mert nemcsak fáj, hanem bosszant is.

Ungár Péter:
Ifjabb koromban a szenilitástól féltem. Most már nincs mitől.

Z. Szabó Tibor:
Én inkább vágyom egy betegségre, a hipochondriára. Két nyereségre is szert tennék általa: a nagy alkotásokhoz szükséges intenzív életérzésre, valamint arra, hogy ugyanakkor egészséges lennék, mint a makk.

Haj-jaj!

Gyerekkori ismerősöm apja újságolja: Mari, egészségügyi főiskolában szerzett bizonyítványát naftalinos ládikába téve, elszegődött egy fodrász kisszövetkezetbe — hajmosónak. Átlagosan 6-700 forintot visz haza naponta, pénteken viszont az ezrest is meghaladó munkabérrel gyarapítja a hétvégi piacra valót.

Mondom a páromnak — szakközépiskolában tanárkodik az árva, napi átlagban 468 forint a jövedelme —, s kérdezem, mit szól a hírhez. Hát nem dalra fakad nekem? Aszongya: „...no de semmi baj, az ész a fontos, az ész a fontos, nem a haj".

Úgy megsajnáltam szegényt, hogy eltökéltem, ennek a mini remekműnek a teljes honoráriumát neki adom bérkiegészítésül. De előbb megmosatom vele a hajamat...

—esi —ván

Kukac

Hollandiában egy ősrégi közmondás úgy tartja: azért készítenek ők gyakorta olyan hatalmas, öles sajtokat, hogy minél több kukac elférjen bennük. A fenséges íz, a páratlan zamat miatt. Igazán tiszteletre méltó, és tán követendő a világ bármely tájékán a hollandusok eme ínycsiklandó hagyománya.

És persze körültekintő óvatosságuk is, amelynek eredményeként a sajtipart évszázadok óta egyetlen pillanatig sem tévesztették össze a hússal.

Nem úgy, mint másutt.

(d. I.)

Párosan szép az élet...-halál harc

Fotó: Krizsovánszky Katalin

Rossz jel

A belváros egyik szűk mellékutcáján cipeltem hazafelé a bevásárlószatyrot, amikor kikanyarodott elém a járdára egy fekete eb, póráz nélkül, utána rögvest egy idősebb hölgy. A kutya, mint egy spanyol őrült bikája, feldobja a farkát, kihegyezi a fülét, előredugja az orrát és szaglász. A fal felé húzódom, kigondolom a harci taktikát. Ha balról jön, jobbal rúgok, ha jobbról jön, a szatyorral ütök... Már csak három lépés, aztán kettő... Megáll. Az orrlikait mozgatja, tágítja a viadal előtt. A lábam rúgásra készen... Megszólal a dáma:

— Ne féljen, fiatalember, a kis *Árreformom* be van oltva veszettség ellen!

Ekkor, a nyilván jobb falatokhoz szokott Árreform, elfordította a fejét a szatyorban illatozó szafaládéról és friss kenyérről. Hátralépett egyet, vakkantott kettőt, előrelépett kettőt, vakkantott egyet, majd minden átmenet nélkül átszaladt a másik oldalra egy fekete macska után, de nem tudta elérni, mert az eltűnt egy kapu mögött. Szerencsés volt tehát a kibontakozás, bár... Később megtudtam, hogy a macskát *Bérreform*nak hívják...

Salga Attila

Rémkép

A jövőm túl sötét, a teám túl világos. Talán nem grúzok, ha azt mondom: Joszif Visszarionovics. Mert nemcsak a jövő, a múlt is sötét. A jelen világos. Talán mert híg. Világos, mint a képernyő. Mint az ablak. Hiszen tele vagyunk vízióval. Sugárzik ránk a kék fény. Krimi az élet. Például fölszállnék a villamosra. De hullanak a szárnytollaim, hiába csapdosok. Ikarusz sem repül már, csak pöfög.

— Uram! Itt a tolla. Köszönöm. Nem fog. De még kitöltöttem vele a lottóm. Láthatatlanul. Így, mikor a sorsoláson olvassák a számokat, nem lehet hallani. Nagyothalló készülékkel sem. Pedig sokan vannak, akik szeretnek nagyot mondani. Például nagy a forgalom...

Mondom, fölszállnék a villamosra. Pucér könyökkel küzdök. Indul a járat. Lejárat. Ülök a villamosszékben. Ráz. Ez volt a váltó. Áram. Nem likasztottam, s így lakolok. Fölszáll az ellenőr. Fölteszi a karszalagját. Fejpántnak. Csak nem pántani akar?! Hiszen olyan szimpatikus az arca. S paraszimpatikus az idegrendszere. Rám mosolyog.

Az egri vár tövében lévő táblán a felirat (ha képünkön netán nem volna tökéletesen olvasható): A várfalra felmenni, ledobálni TILOS! Kár, hogy nem írták ki idejében és törökül is.

Fotó: Krizsovánszky Katalin

Megindult a nyálelválasztása. Széttép! Széttépi a likatlan jegyet. Fölír. Mindenki néz. Én kinézek. Fizetek. Teljesen össze vagyok törve. A karjaim. Sínbe teszem a kezem. Villamossínbe. Én vagyok az ütköző a végállomáson. Holtvágány. Csilingel a villamos... csörög a vekker... reggel...

anti-álom

Huszonhárom...
Huszonnégy...